

Boží manuál

Sestry a bratři, také máte v posledních dnech radost ze slunečních paprsků? Konečně je vidět jarní světlo na konci pošmourného zimního tunelu! Slunce umí dělat divy. Pozvedá náladu a dodává novou dávku chuti do života. Stačí si přes den na chvíli sednout na lavičku v parku, projít se po zahradě nebo po polní cestě za vesnickými humny.

Já vím, člověk toho v rámci povoleného katastru moc neujde, ale furt je to lepší než nic. Představuji si, jak si takhle kdysi na procházku v jeruzalémském katastru vyšel autor žalmu, který připadá na dnešní neděli (Žalm 19).

Možná bylo také předjaří a slunce příjemně hrálo a básník nemohl jinak, než že začal básnit. O slunci, o obloze, o tom, jak si noc s nocí a den se dnem předávají službu a přitom si sdělují, co je kde nového a jak je to fajn, že má všechno svůj jízdni řád, na který se dá spolehnout.

Jak tak žalmista vystaven slunečním paprskům a v dobré náladě kráčí, přijde mu na mysl, že podobně jako slunce, dává člověku radost také Boží zákon.

Bodejť ne! Dobře sepsaný zákoník je v každé společnosti učiněným pokladem. Určuje pravidla vzájemného spolužití, hájí spravedlnost a brání křivdám. Pokud ovšem není šitý horkou jehlou a nejde na ruku sobcům, vydržduchům a podvodníkům. Což v případě Božího zákona rozhodně neplatí. Paragrafů má pomálu, dokonce se dají shrnout do dvou základních: nesloužit falešným bohům a myslet na druhé.

Žalmista při té předjarní meditaci prožívá něco jako hlubokou vnitřní euforii. Všechno je jak má být. Slunce hřeje, den se střídá s nocí, a moudrá Boží pravidla vytvářejí prostor pro spravedlnost a radost ze života.

Hotový poklad, tenhle Boží manuál! Jenže najednou, jakoby právě slunce zakryl nějaký mrak, básník mění původně pozitivní notu: „*Kdo může rozpoznat bludy?*“ I ta nejlepší pravidla si my lidé umíme „ochočit“, upravit v náš prospěch, pootočit a doplnit všelijakými nesmysly. Jak se pak v tom galimatyáši názorů, konspirací a nezřídka i blábolů má člověk vyznat?!

Tady si žalmista povzdychne: „*Vysvobod' mě, Bože, z mého vlastního selhání, o kterém ani nevím.*“ Chce tím říct, že náprava společnosti začíná vždy u jednotlivce, u každého z nás. Tady je třeba začít, ale sebezpytováním to rozhodně nekončí: „*Také mě, Bože, chraň před namyšlenými, arogantními lidmi, nedopusť, aby mi vládli.*“

V dnešní době máme tu výhodu, že můžeme Pánu Bohu „pomoci“ tím, komu dáme svůj hlas. Stejně jako jsme v těchto dnech uvítali, že slunce vítězí nad zimní pošmourností, potřebujeme už všichni světlo na konci tunelu stále nekončící epidemie. Potřebujeme jasná a spravedlivá pravidla.

Galimatyáš není cesta. Začněme u sebe, jak nám radí žalmista. A udělejme všechno pro to, aby nám nevládli arogantní lidé. Jak jednoduché!

Sestry a bratři, myslím na vás a modlím se za vás. Slunce svítí a dny se prodlužují. Všechno je jak má být. Kromě toho zarputilého Covid-19. Nenechme se udolat jím ani těmi, kteří s ním vyjednávají nebo ho neberou vážně. Jednou budem dál. Těším se na shledanou!

Petr Červinský

kazatel baptistického sboru Petra Chelčického v Lovosicích

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)